

” „...Krisztus szeretete szorongat minket...” (Egyetemes (ökumenikus) imahét)

Az idei imahét programját, illetve lelki vezérfonalát a németországi krisztuskövető testvérek állították össze a reformáció 500 éves jubileuma okán. Központi igéje így hangzik: „...Krisztus szeretete szorongat minket...” (2Kor 5,14-20)

Mert Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.

Úgyhogy mi mostantól fogva senkit nem ismerünk test szerint: ha ismertük is Krisztust test szerint, most már őt sem így ismerjük. Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és ránk bízta a békéltetés igéjét. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel!

Zoltán atya János apostol evangéliumából olvasott fel beszéde elején (Jn:15,12-15), amely Krisztus legfőbb parancsát mondja el: szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket! Szentbeszédét kérdésekkel kezdte: Miért szeret engem az Isten? Hogy kell szeretni egymást és az Istent? Mit jelent ez számomra?

Könnyen mondjuk ki ezt a szót: szeretet. Mindjárt hozzá gondoljuk saját jószágunkat, elvárva a többiek megbocsátását, viszont szeretetét. Közben meg látjuk, mennyire nincs szeretet a világban. Kedves Testvérek! A szeretet azt jelenti, Istenben élni. Isten útján járni. Áldozatot hozni. Sokakban mennyire ellentétes a felfogás a szeretetről. A krisztusi szeretet mutat mintát, de ahhoz a keresztség is hozzátartozik. A mai európai embernek olyan szeretet nem kell, amelyhez keresztség is tartozik! Olyan Krisztus nem kell Európának, akinek keresztség van. Mert a keresztség a szeretetben szenvedést jelent. A szenvedés viszont a feltámadást hozza. Ha nincs feltámadás, akkor nincs megbocsátás. Ahol nincs megbocsátás, ott nincs béke. Ahol nincs béke, ott nincs szeretet.

Vajon ilyen szeretetünk van? Vajon képesek vagyunk-e a krisztusi szeretetre?

Akkor lesznek újra szeretettel teli otthonaink, akkor lesznek ismét lelkileg erős családjaink, tisztességes gyermekeink, ha erre a krisztusi szeretetre képesekké válunk.

Szilágyi János görögkatolikus atya, a Szent Gellért lelkigyakorlatos ház igazgatója Lukács evangéliumából olvasott, a tékozló fiúról szóló példabeszédet (Lk:15:11-32).

A példabeszéd arra kell, hogy ösztönözzön minket, hogy mi is megtérjünk elhagyott atyánkhoz, a Mennyei Atyához. Krisztus példabeszédéből most emeljük ki azt a részt, amikor a tékozló fiú, közeledve atyja házához meglátja atyját és ő is észreveszi közeledő fiát. A közmondás szerint nem a ruha teszi az embert. Ennek az ellentettje is igaz. A közeledő fiú koldusnak, vagy csavargónak nézhetett ki rongyos gönceiben. A megtért, bűneitől megszabadult ember is még ilyen gyanús képet mutat, még szinte látszanak lelki rongyai. Sokan nem is hiszik a megtérést. Mi mutatja mégis a lelki gyógyulást? A haladás iránya. A tékozló fiú is már háttal a múltjának, a disznóknak, a mocsoknak háttal közeledik atyja háza felé. De még fontosabb, hogy észrevegyük az atya viselkedését. Már messziről észreveszi és majd boldogan fogadja. Messziről észreveszi, mert szüntelenül várta. Ilyen Mennyei Atyánk is. A bűnbe süllyedt gyermekeit, azaz minket, folytonosan vár, hogy megtérésünkkor boldogan fogadhasson. Nem tesz szemrehányást, hanem ünneplő ruhát hozat, vigasságot tart.

Vajon mindenkit így fogadna az Atya? Nem, nem mindenkit, csak azt, aki feléje közeledik. Aki már hátat fordított a mocsoknak, a bűnös múltnak.

Az atya megbocsátása teljes, mert a szeretete is teljes. De egyet nem szabad elfelejteni. A megtért fiú bocsánata teljes, de az öröksége már odavan. Azt elvesztegette. A megtért bűnös embernek ezzel számolni kell: bűnei megbocsátatnak, de amit bűneivel tönkretett, az már nem szerezhető vissza, odavan!

Kovách Tamás, a pócsmegyeri és leányfalui református gyülekezet lelkésze Pál apostol korintusiakhoz írott leveléhez (K2:5,19) fűzte gondolatait. *Isten ugyanis Krisztusban kiengesztelődött a világgal, nem tartja számon vétkeinket, sőt ránk bízta a kiengesztelődés igéjét.*

Kedves Testvérek! A gyülekezetünk kirándulás tett Felvidéken, Nagyszelmenc, Kisszelmenc községekben. A két község a szlovák-ukrán határon fekszik, magyarlakta települések. A határ elválaszt, családok, barátok kerültek nagy messzeségbe egymástól annak ellenére, hogy a két falu határos egymással. Kirándulásunk vezetője elmondta, hogy hosszú időn át úgy adtak hírt egymásról a családok, a barátok, hogy kint, a határ mellett dolgozva a földeken énekelve meséltek egymásnak, amit a határőrök nem értettek.

Német keresztény testvéreink, akik az idei ökumenikus imahét programját határozták meg, hasonlóan éltek meg a berlini fallal.

Amikor Berlinben megépítették a falat, ugyancsak családokat választottak el egymástól. Tudjuk, milyen nagy csoda volt sokkal később a fal megnyitása, majd lebontása. Akkoriban egy NDK-s vezető így nyilatkozott meg: mindenre számítottunk, de az imádságokra és a gyertyákra nem. Az NDK akkor Európa legvallástalanabb országa volt, és mégis, amikor közel került a lehetőség a fal megnyitására, akkor imádkoztak és minden ablakban megjelentek a gyertyák. Német keresztény testvéreink kérték, hogy egyik imaóránkon építsük meg LEGO-ból a Falat. Amikor a Falat megépítjük, mutatja nekünk bűneink falát is, az a fal is elválaszt minket egymástól és Istentől. Ki tudná ezt a falat lebontani? Ebből a falból formálható egy kereszt, amely szimbolizálja, ki az, aki megszabadít ettől a faltól. Ez a kereszt mutatja a megváltást, amit Isten már réges-régen elhatározott és végre is hajtott, hogy megbékéljen az emberrel. Egyszülött fiát adta, hogy ezzel a világgal békességet teremtsen.

A paradicsomban Isten szólítja Ádámot, de Ádám elbújik, fél, hiszen elkövette a bűnt. Aztán Évára mutat, ő a bűnös. De Éva sem rest, mutat a kígyóra, ő vett rá. Ez a bűn természete, kedves Testvérek. A bűn elválaszt egymástól és magunktól is, falakat épít.

Vida Szabolcs, a református szeretetotthon lelkésze Máté evangéliumából olvasott, (Mt:16,24-26), amelyben Jézus arról szól, hogy aki követni akarja őt, annak el kell veszítenie életét, de aki elveszti életét, az megnyeri a Jézus által kínált, üdvösségre vezető életet.

Az utóbbi időben feltűnt egy cipőreklám: a cipő, ami boldoggá tesz! Vajon van-e olyan ember, aki ezt elhiszi, aki ennek hatására cipőt vásárol? A reklám természete ez, valamilyen vásárlásra akar ösztönözni. Lehetne mondani, hogy Jézus is rá akar venni valamire bennünket tanításával, beszédeivel. De Ő nem valami anyagnak a megszerzésére irányít minket, hanem az Ő követésére szólít fel. Elmondja a következményeket is, ha követjük Őt, vagy ha nem. Aki követni akarja Őt, annak meg kell tagadnia magát, azaz korábbi életfelfogását megtagadva kell követnie Őt. Aki ragaszkodik én központú életéhez, az elveszíti azt, az nem lesz képes az Ő követésére. Aki életének középpontjába önmagát helyezi, Isten helyét foglalva el a lelkében, az nem képes megszabadulni önzésétől, nem lesz képes Istent befogadva az Ő útját követni. Jézus azonban át akarja irányítani életünket önmagunk felől az Ő követésére.

Miért kíván ilyet tőlünk Jézus? Hiszen Isten mindennel felruházott minket a teremtésben, amellyel képesek vagyunk a jót tenni, a jót követni!

Nem is úgy kell érteni Jézus felszólítását, hogy forduljunk el saját magunktól, hanem hogy lépjünk hátra, ne magunkat helyezzük előre, hogy Isten lehessen életünk ura. De Jézus követésekor számolni kell azzal, hogy fel kell venni személyes keresztünket.

Nevelős Géza